

No volia parir la meva filla morta

L'Anna va haver de parir la seva filla a les 38 setmanes sabent que ja era morta

[inicicentrareport]La meva filla va néixer a les 38 setmanes, el 19 de març del 2021. La vaig haver de parir sabent que ja era morta. Aquell dia vaig sortir a caminar, per aquelles coses que diuen que va bé sortir a caminar per iniciar el part, i **vaig caure a peu pla**.

Vaig anar a l'hospital més proper. Allà va ser quan em van dir "**no hi ha batec**". El sentiment de culpa m'invaïa per dintre. Em feia mal el braç i les costelles, i **el metge que em va atendre no em creia**. "Tu tens dolor al braç perquè estàs tocada emocionalment. Et faré una radiografia perquè estiguis més tranquil·la". Tenia el braç i una costella trencades.

"L'hauràs de parir", em van dir. Jo no volia parir a la meva filla, perquè sabia que em tocaria acomiadar-me d'ella, que s'hauria acabat tot. I jo no volia això. Em van provocar el part i jo **empenyia cap a dintre**. No em van tractar com una gestant "normal", no tenia ni una pilota, ni ningú em va preguntar com ho volia fer.

Tampoc em van donar cap mena d'acompanyament psicològic, ni tampoc de llevadores durant la dilatació. En aquells moments hauria agraït que algú m'hagués acompanyat físicament i emocionalment, a banda de la meva parella. Hauria necessitat fer-ho **sense presses**, estava en shock i simplement no volia.

Jo m'estava deixant portar perquè simplement estava a un pou negre. M'era igual què em fessin. Però ara no m'és igual. Tenia preparada una llista de reproducció per quan naixes la Núria. M'hauria agradat posar-la. Però tot va anar tan de pressa. De cop i volta ja estava dilatada de 6 centímetres. **Del dolor que tenia al cor no sentia el dolor de les contraccions**.

Em van posar epidural sense ni tan sols haver-la demanat. Davant meu hi havia la porta de quiròfan i la gent anava passant per allà. Però m'era igual tot. Sé que és difícil acompanyar una mare que no vol parir, però hem de tenir eines per desbloquejar-la i acompanyar-la.

Després va anar tot encara més de pressa. Quan la vaig parir se la van endur i després ens la van donar. Vaig parir al llit de l'habitació que ens van posar a un quiròfan, una sala fosca, com una sala de màquines. **Vam demanar poder estar amb ella** a una habitació. Mentre em cosien no vaig poder estar amb ella, no vam poder fer el pell amb pell. La meva filla era morta, però jo el volia fer i ningú em va preguntar què volia jo com a mare.

Sí, la meva filla era morta, però no per això deixava de ser menys mare, menys dona. Vam estar sis hores amb ella i no ens volíem acomiadar. Ja estava morada. Ens hauria agradat estar més temps amb ella, sentiem que encara no era el nostre moment.

Fent el dol vaig estar investigant i vaig veure que existien bressols amb un sistema de refrigeració que permeten estar més hores amb la criatura. "Llorenç, **t'imagines que n'haguéssim tingut un?**", li vaig dir a la meva parella. I així va ser com va començar el nostre projecte. Ja hem donat un bressol i estem a punt de fer una donació del segon a l'hospital on va néixer la meva filla.

És la nostra manera de recordar-la, de lluitar per altres famílies en la mateixa situació, que puguin tenir més temps per acomiadar-se, per llegir-li un conte, per fer fotografies o vídeos, i generar records sense presses, i **amb molt d'amor**.

El testimoni en primera persona de l'Anna, recollit per la periodista Alba Carreres
Fotos cedides per Anna
Llegir més «Històries de vides» *aquí*

[ficentrareport]

.amp_fitxaautor_2 {
background: #ffffff;
color: #b44f52;

```
border: 1px solid #b44f52;
border-radius: 10px;
margin-top: 2rem;
padding: 15px;
}
.amp_fitxaautor_2 a {
color: #b44f52;
}

.amp_fitxaautor_2 {
background: #ffffff;
color: #b44f52;
border: 1px solid #b44f52;
border-radius: 10px;
margin-top: 2rem;
padding: 15px;
}
.amp_fitxaautor_2 a {
color: #b44f52;
}
```